

Šimon Šafránek

Chtěl jsem jít na koncert. Anebo na víc koncertů. A chtěl jsem se tam dostat zadarmo. To byla moje prvotní úvaha. Ale jak se na ten koncert zadarmo dostat? Třeba bychom z toho prostředí mohli natočit film!

TEXT: ŠIMON ŠAFRÁNEK

A tak jsem začal dávat dohromady koncept filmu The Myth o fanoušcích Nicka Cavea. Chtěl jsem totiž jít na koncert Nicka Cavea, bylo to někdy zkráj roku 2001. V té době jsem hodně jezdil do Berlína, pro gramodesky, za kamarády, na koncerty kapel, které v Česku nehrály. Byla to doba, kdy jsem nutně musel být v první řadě, mít tu energii nadosah. A vždycky, když koncert skončil, toužil jsem se vydat na ten ztřeštější. Nikdy jsem na to neměl peníze.

Ale teď tedy – natočíme o tom film. Nebudeme točit o Nicku Caveovi a jeho kapele, ale o těch fanoušcích, kteří s ním absolvují celé turné. Anebo alespoň pár koncertů, odpoledne tráví ve frontách před koncertními sály, aby je nikdo nepředběhl, aby mohli stát v první řadě. Napsal jsem námět a poslal ho Caveovu manažerovi. O pár dní později přišla odpověď: OK. Bylo to jedno z posledních OK, která jsem od něj pak dostal, ale na druhou stranu bylo to nejdůležitější. Dali jsme dohromady malý štáb, kde byl můj kamarád a Caveův fanoušek Radim Špaček a jeho kamarád a Caveův fanoušek, kameraman David Čálek. Pak se k nám ještě přidala Margareta Hruza, která měla druhou kameru, a Jeffrey Brown, mimo jiné další dva Caveovi fanoušci.

Vyrazili jsme ve stopách kapely přes půl Evropy. Potkali jsme kluka z Itálie, který seknul se svou prací v hotelu, aby mohl vidět celé turné. Potkali jsme Caveovu bývalou milenkou a Rusa, který

Rapstory – James Cole, foto: archiv Šimona Šafránka

mohl jet na koncert jenom do Prahy, protože jina nedostal vízum. Když na to teď vzpomínám, měl jsem se s nimi pokusit zažít a natočit víc. Ale my jsme taky potřebovali natočit koncerty a rozhovor s Nickem Cavem. Každopádně tehdy jsem o filmu nevěděl vůbec nic, což se později ukázalo zejména ve střížně. Práce mi trvala tak dlouho, že

Cave zatím prohlédl svého manažera a vyhodil ho, šlo o peníze. A tím jsme trošku prohráli, protože nový management se s námi odmítl bavit o právech na hudební skladby. Tím pádem jsme film mohli promítat jen na několika festivalech. Odstěhoval jsem se do Berlína, filmy jsem netočil, nanejvýš hudební klipy. Až okolo roku 2015 jsem pak dostal

další hudební nápad. Na venkově mě fascinovaly plakáty na revivalové kapely. Kdo má potřebu imitovat Pepu Vojtka s Kabátem? Proč děláš revival Michala Davida? Samé otázky. Zemi revivalů jsem natočil pro Českou televizi a potom už jsem chystal celovečerní dokument King Skate o vzniku skateboardingu v Česku na začátku osmdesátých let. Skejt sice byl individuální, ale nejlepší je skejtovat v partě. A kde je parta, je i muzika a mejdan. Film pro nás pak byl takovým punkrockovým průletem, hudba přenášela na publikum náladu doby. A že jsme si vyhráli! Sehnali jsme dobové písničky od The Clash nebo Sex Pistols, z Československa nás zaujala elektronická vlna, kte-

King Skate, foto: Luděk Vasa

Práce s hudbou je pro mě vždycky srdeční záležitostí, nevnímám ji racionálně, ale vyloženě emocionálně.

Natáčení filmu Meko, foto: archiv Šimona Šafránka

rou na Slovensku rozjel Meko Žbirka s Lacem Lučeničem. K tomu jsme pak přidali současnou českou nezávislou scénu, která dotvořila kulisu King Skate jako mejdanového filmu.

Hudba hraje tematickou roli i v následujícím portrétu Meko o Mekym Žbirkovi a v sérii RapStory o historii českého hip hopu. Práce s hudbou je pro mě

vždycky srdeční záležitostí, nevnímám ji racionálně, ale vyloženě emocionálně. Rád se jí nechám obklopit, rád ji nechám převzít iniciativu daného momentu. Pořád pro mě znamená návrat do mládí, do těch nábožných momentů v prvních řadách, když nervózní ticho prořízl první hlasitý tón a všechno ostatní přestalo existovat. ☒

Archiv fotek Meko Žbirky, foto: Šimon Šafránek